

mort, n'han parlat els diaris, la ràdio i la tele, i tot-hom el coneix.

Va ser molt bo ¿per què?: va destruir, criticant, moltes coses que no estaven bé. Va protestar molt.

Però aquí s'acaba. A l'hora de construir, res.

En Bertrand Russell, és l'ídol de molts joves que volen millorar el món. El que no es faci res, què importa?

Penso que potser en un altre temps, aquest home, no hauria tingut tant d'èxit.

A la Universitat es discuteix, es fan assemblees. Un, diguem-ne home, (potser ja passa de jove) explica apassionadament les seves teories. Un altre, encara més apassionat, el talla. Un altre, també demana per xerrar. En veure que ningú en fa cas, es posa a cridar furiosament. La cosa es converteix en un desordre immens. Ve la policia i tot s'acaba. Molt poques persones han estat causa de tot això. Els altres callen, sense saber on agafar-se, desconfiats. Només entre ells es parlen:

«Dóna la sensació que ens estan enredant. Amb aquesta colla de fanàtics no es pot fer res. Són tan tancats! Pobre de tu que els hi repliquis una de les seves veritats. A més, ells et parlaran molt, però mai et diran el que pensen...»

Quatre fets, que diuen moltes coses del jovent. Jo crec que està molt bé escoltar al Raphael i al Serrat. Però alerta! no són deus. Tenint-los per ídols, quedarem enganyats.

Jo crec que hem de millorar el món, però no limitant-nos a destruir. Ni menys destruint, sense haver pensat, per seguir una fàcil corrent: En Russell, en Raimon, els hippies i, fins i tot, els acudits del diari, tots es limiten a dir «no!»

El món té coses que estan malament, i s'han de corregir... Però no us sembla que també n'hi han d'aprofitables?

Jo crec que, partint d'aquesta base, podrem fer algun bé. Però si actuem sense base, anirem caient en els defectes on els grans ja havien caigut i potser superat.

Això m'ho sembla a mi, és clar. M'agradaria que algú més hi pensés.

Lluís Galobart

CARTES AL DIRECTOR

Sr. Director del periòdic
RONSANA
 Sta. Eulalia de Ronsana

Distingit senyor:

Fa més de mig segle, molt malalt, els meus pares, tros amb tren i un altre amb la tartana de l'ordinari —el pare d'En Joanet Rosàs—, van dur-me al Rieral.

Des del moment que el meu pit va orejar-se amb l'aire saborós d'aquesta contrada, van escapolar-se per sempre més del meu cos totes les migradures i insànies.

D'un món escarransit de ciutat, vaig plantar-me i assadollar-me en el món bucòlic vostre, del vostre benèit Rieral. Vaig intimar amb els vostres camps, alzinars i pinedes. Vaig observar meravellat el viure de les vostres bestioles. Vaig ser admès —un de més— entre els nois de la meua edat; els que aleshores —els Tura— eren de can Calderí, els de can Paiaigua, de can Bruno, de can Corder, de la Bastida... Eren bons amiguets meus en Pepet de can Figueres, el Sidro de can Pau, el Mateu de can Pou, el Miquel del Molí... i tants, que no per no nomenar-los els sento menys dintre del meu afecte. I insensiblement, sense cap formulisme —que els infants es regeixen per llurs sentiments— vaig esdevenir l'Enric de can Figueres.

Avui, que he recorregut quasi tota la meua vida, m'arrecero a la tebior afectuosa del "meu" Rieral...

Feu un periòdic molt simpàtic: RONSANA, en el qual, hom hi escriu coses interessants i sorprenents. Però hi dieu, també, amb encomiable intenció, que preferirieu en ell la col·laboració local a la forastera.

I ara, el meu prec: Jo, amb els antecedents fugisserament esmentats, amb els mèrits d'amistat contrets, no podria heure l'honor d'ésser reconegut un de vosaltres, com fa més de cinquanta anys, quan era un vailet, com l'Enric de can Figueres? Si voleu, podeu donar publicitat a la meua carta, i us asseguro que fóra un col·laborador molt entusiasta i devot de la vostra terra, que em crec amb dret a creure-la un xic la meua.

Vostre i del Rieral

Enric Ribet i Trias

